

[Poul Sørensen.]

plads, så siger vi til parterne, at dette overhovedet hverken kan forbindes med det ene eller det andet politiske syn. Sund fornuft siger, at i en sådan situation må man finde en anden måde at afgøre spørgsmålene på. Så vidt jeg husker tallene, så var den lønmasse, som det drejede sig om, da den store konflikt løb, på ca. 3 400 mill. kr., og differencen mellem parterne, det, man sloges om, var vel ca. 15 mill. kr.

Det var det ene punkt, som må ændres i et moderne samfund. Det andet, som vi vil have ændret, er den opfattelse, at man så at sige regner med folketinget som en fast reserve, som en voldgiftsret på det tidspunkt, da parterne er kørt fast. Det er det, man har levet på i 30 år. Derfor må det ærede medlem hr. Hans Rasmussen forstå, at samtidig med, at vi afviser den mulighed, at man fortsat skal slås, så hele samfundet er med i det, siger vi: man kan heller ikke og bør ikke stadig væk have den ordning, at folketinget skal være voldgift i disse spørgsmål.

Andre ser måske modsat på det punkt, men jeg vil dog ikke nægte, at jeg finder det urimeligt at sætte folketinget i denne situation: når et mæglingforslag er forkastet af arbejderne — og det er ikke så længe siden, vi har været ude for det — da optræder det her, fremlægges i denne sal, og så skal vi med timers varsel behandle det og gøre det til lov. Det er mig uforståeligt, at der kan drages en vid uoverensstemmelse ud af denne betragtning: på den ene side en voldgiftsret, etableret under fornuftige og rolige former, på den anden side, at man indbringer mæglingforslaget for folketinget til en hurtig og, tør jeg sige, ikke grundig behandling, hvorved forslaget ophøjes til lov.

Jeg vil gerne i denne forbindelse have lov til at pege på de udtalelser, vi i årenes løb har hørt fra ministerbænkene. Den højtærede udenrigsminister, daværende arbejdsminister Krag, udtrykte sig med henblik på en sådan afgørelse her i tinget på følgende måde — Folketingstidende 1954-55 sp. 3437 —:

„I den foreliggende situation, hvor ganske overordentlig store samfundsinteresser står på spil, må regeringen imidlertid anse det for nødvendigt at forhindre, at

den truende konfliktudvidelse bliver til virkelighed.“

Dækker det andet end den opfattelse, det ønske, vi har med det lovforslag, vi har fremsat?

Man kan gå videre over til den nuværende arbejdsminister, som nu selv deltager i debatten, dengang ordfører for sit parti. Den ærede ordfører sagde dengang — Folketingstidende 1954-55 sp. 3538 —:

„På denne baggrund kan man ikke stilende se på, at en omfattende og måske langvarig konflikt i landbruget tvinger nye forstyrrelser og forringelser ind i vor økonomi.“

Det er klare ord for pengene. Der afskrives jo på én gang hele det billede, som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen tegnede for os. To fremtrædende medlemmer af den nuværende regering afskriver det ærede medlems krav om ret for parterne til at disponere selv. Det er ikke fra vor side, det er fra socialdemokratisk side, disse udtalelser er fremkommet.

Må jeg slutte med at citere en udtalelse af den nuværende højtærede trafikminister, dengang også ordfører og jo i meget nær tilknytning til arbejderorganisationerne. Han sagde klart og tydeligt — Folketingstidende 1954-55 sp. 3890 —:

„Vi er også principielle modstandere af tvungen voldgift, men vi erkender, at der kan opstå sådanne situationer, som der nu er opstået på dette område for landbrugets vedkommende, hvor samfundet virkelig for alvor er truet og der står store økonomiske interesser på spil for hele samfundet, og i en sådan ekstraordinær situation mener vi, at vi må se bort fra principper og må løse problemerne, når ikke de to parter, som er i strid med hinanden, selv kan finde frem til en ordning.“

Jeg har altså her forsøgt at give et ganske kort rids af de synspunkter og standpunkter, som har været fremført i situationer som den, vort forslag tager sigte på, i situationer, hvor man var ved at ville benytte hele samfundet som krigsskueplads for et opgør de to parter imellem. Det er denne situation, som vi fra forslagsstillernes side vil undgå, således som jeg før sagde. Vi vil skærme folketinget for den, synes det mig i hvert